

det vil jo vistnok mindes af det ærede Medlem, at der er store Reformspørgsmaal, som ikke blot have staaet paa Dagsordenen, men ogsaa have været paabudte gennem Grundloven, uden at de endnu have naaet deres Løsning, skjøndt det Tidrum, det der dreier sig om, bliver nogle og tredive Aar (Bustf. Ministeransvarlighedsloven!) — de kirkelige Love, Retsreformen osv.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg skal til den ærede Ministers Udtalelser kun bemærke, at for saavidt ere de jo ret tilfredsstillende, som han erkjender, at Rigsdagen burde have været taget med ved Dispositioner af den Art, der har fundet Sted i Sommer, nemlig Udlaanet til Landmandsbanken, men jeg kan ikke indrømme, at der i den Omstændighed, at man var nødt til at indkalde Rigsdagen, lå tilstrækkelig Grund til at handle paa egen Haand eller tilstrækkelig Undskyldning for at handle uden at gjøre det. Det kan gjerne være, at Rigsdagens Indkaldelse kunde have medført nogen Omkostning, nogen Vanstuelighed, men det er aldeles utvivlsomt, at selve Foretagendet, selve Foranstaltningen vilde være bleven truffet skyldigere, mere virksomt og nyttigere, end nu er fket, og at man altsaa ikke blot havde undgaaet formelle Betænkeligheder, men ogsaa vundet reelt derved. Hvad selve Foranstaltningen angaar, er der enkelte Punkter i de Meddelelser, Ministeren nu har gjort, som jeg tror trænge til nærmere Overveielse. Navnlig Spørgsmaalet om Tilbagebetalingen af Laanet, om Fristerne ere overholdte osv., men jeg tror, det er rigtigt ikke at komme nærmere ind paa den Sag nu, men vente, til den har været Gjenstand for nyere Underjøgelse mellem anden og tredje Behandling. Skulde der saa være Anledning til at tage det op igjen, kan det ske ved tredje Behandling. Det Samme mener jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Overenskomsten. Ganste vist var det Svar, Ministeren gav, meget lidt fyldestgjørende. Det fastholdt, at han aldrig havde sluttet nogen Overenskomst. Den Debat har jeg udtrykkelig fra Først af sagt, at jeg ikke vil gjenoptage, men jeg henviser fremdeles til, hvad der berom er strevet i Rigsdagstidenden, hvoraf det noksom vil fremgaa, at Ministerens Opfattelse er vanskelig at holde, men man naaer jo aldrig Noget omhelst ved at disputere om Ting, som man allerede en Gang har udværglet modstridende Anskuelser om. At gjentage det Samme kan jo ikke nytte. Jeg fastholder selvfølgelig, hvad der ogsaa fremgaa af Rigsdagstidenden, at man maatte betragte Ministerens Udtalelse i Fi-

nantsudvalget som Tilfagn, han ikke igjen uden videre kunde gaa fra. Det, der var Hovedsagen for mig her, var ikke at gjentage en gammel Debat eller høre en Erklæring fra Ministeren, vi havde hørt før, som ikke tilfredsstillende os den Gang og heller ikke tilfredsstillende os nu, men det var for at tilveiebringe Mulighed for en Forstaaelse med Ministeren om en bestemt Maade at administrere Kassebeholdningen og Reserverfonden paa. Derpaa har Ministeren svaret, at han ønsker ikke nogen Overenskomst eller Forstaaelse; saaledes har jeg opfattet Svaret. Hvis det er Tilfældet, have vi ikke Andet at gjøre end for Fremtiden at behandle Budgettet paa dette Omraade paa en anden Maade, saa at man mindre behøver at være forbeholden i sin Kritik og i sin Afstemning. Ansvarer hviler da selvfølgelig paa den Minister, der afviser en Forhandling. Jeg skal ikke nu fravige, hvad jeg har sagt tidligere, at jeg tror, at en saadan Forhandling og Forstaaelse vil være ønskelig, fritage os for en hel Del unyttige Misforstaaelser og maaste ogsaa lette adskillige andre Overenskomster, som det kunde være ønskeligt at opnaa. Derfor skal jeg endnu fastholde, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg vilde anse det for ønskelig, om en saadan Forhandling kunde føres, men det er jo af den Slags Ting, man ikke kan gjøre ensidig. Naar Ministeren siger, at han bryder sig ikke om og ikke ønsker Overenskomst eller Forhandling med Udvalget om dette Punkt, er der ikke noget videre derved at gjøre. Saa gaar det her som paa saa mange andre Punkter af meget større Betydning, at Forstaaelse strander paa Ministerens Villie til overhovedet at naae nogen Forstaaelse.

Conseilspræsidenten og Finansministeren (Estrup): Da jeg forrige Gang havde Ordet, omtalte jeg ikke med et eneste Ord, hvorvidt jeg var villig til at forhandle med Udvalget eller meddele Udvalget mine Planer angaaende Dispositionerne over disse Fond, ikke med et eneste Ord; men ganste vist, dersom Udvalget vilde have betragtet slige Meddelelser som en bundende Overenskomst, da vilde Forhandlingerne ubetinget fra min Side afsluttes dermed, at det kun var Meddelelser om, hvad jeg i Diebliffet ansaa for fornuftigt, men paa ingen Maade Noget, jeg ansaa mig for bundet til, dersom det viste sig ufornuftigt i Tiden. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om Nødvendigheden af at have Rigsdagens Samtykke, vil jeg dog for Fremtidens Skyld, for at undgaa fremtidig Misforstaaelse, gjentage, hvad jeg før oplyste, at jeg har erkjendt, at det